

První kapitola

Na ostře modré obloze Key Larga se v protisvětle černě odrážel mangrove a jeho seschlý, stereotypní tvar ničím nepřipomínal strom, spíše jakýsi odporný hmyz. Josée povzdychla a znovu zavřela oči. Opravdové stromy teď byly tak daleko, a zejména topol z dřívějšíka, topol rostoucí o samotě na konci louky přilehlé k domu. Lehávala pod ním, nohy si opírala o kmen a dívala se na stovky drobných lístečků, které se chvěly ve větru a společně skládaly ve velké výšce korunu stromu. Byla útlá, jako by každou chvilku měla uletět. Kolik jí to tehdy bylo, čtrnáct? Patnáct? Nebo se o něj opírala s hlavou mezi rukama, ústa tiskla na jeho hrubou kůru a šeptala si sliby, vdechovala svůj vlastní dech v tom zmatku dospívání, v bázni z toho, co jí v budoucnosti čeká, i ve víře v sebe samu. Tenkrát si nedokázala představit, že by mohla někdy opustit tenhle topol, ani že se tam o deset let později vrátí a najde ho poražený u samého kořene, s běžovou jizvou po sekyře na definitivně uschlém kmeni.

„Na co myslíš?“

„Na jeden strom.“

„Na jaký strom?“

„Ten neznáš,“ řekla a rozesmála se.

„Přirozeně.“

Ani neotevřela oči, ale uvědomila si, jak se v ní všechno stáhlo, což se jí stávalo vždycky, když zaslechla v Alanově hlase jistý tón.

„Byl to topol a mně bylo osm.“

Hned si položila otázku, proč si v té vzpomínce ubrala léta. Patrně měla dojem, že když se takhle víc vzdálí v čase, sníží to Alanovu žárlivost o několik stupňů. No jasně, když jí bylo osm, nemohl se jí zeptat: „A do koho jsi byla zamilovaná?“

Nastalo ticho. Ale byl vzhůru, cítila, jak vedle ní uvažuje a jeho malátnost vystřídala napjatá pozornost. Vnímala pod svými zády plátno lehátka a pot, který se jí neustále perlil na šíji.

„Proč sis mě vzala?“ zeptal se jí.

„Protože jsem tě milovala.“

„A teď?“

„Ještě tě miluju.“

„Proč?“

To byl začátek. Ty tři věty byly jako trojí zazvonění v divadle. Jakási konvence, která končila tím, že se mlčky pozorovali, než začal sám sebe rozdírat.

„Alane,“ zasténala, „teď ne.“

„Proč jsi mě milovala?“

„Považovala jsem tě za hodně klidného Američana. Řekla jsem ti to už stokrát, navíc jsi mi připadal krásný.“

„A teď?“

„Teď tě považuju za Američana, který vůbec není klidný, a pořád jsi krásný.“

„Za pěkně zakomplexovaného Američana, co? Maminka, příliš mnoho dolarů...“

„Ano, ano, provdala jsem se za představu; tohle chceš slyšet?“

„Chci, abys mě milovala.“

„Miluju tě.“

„Ne.“

Ať už se ostatní vrátí, pomyslela si, ať už jsou tady! V tomhle vedru není pomyslení na rybaření. Bude moc pít, pak moc rychle řídit, načež usne jako dřevo. Bude spát vedle mě, tisknout mě k sobě, drtit mě, ještě ho budu trochu milovat, možná hodinu, až bude spát. Zítř ráno si vyslechnu, jak děsivé sny měl. Jeho představivost je neuvěřitelná.

Vstala a zadívala se na bílý plovoucí přístávací můstek. Žádná postava na obzoru. Znovu klesla do lehátka.

„Ještě tu nejsou, co?“ ozval se sardonický hlas. „Škoda. Nudíš se, vid’?“

Otočila k němu hlavu. Upřeně na ni hleděl. Opravdu vypadal jako mladý hrdina z westernu. Světlé oči, snědá pleť, upřímný výraz. Nekomplikovanost, být jen na oko. Alan. Ano, kdysi ho milovala. A miluje ho pořád, trochu, když se na něj pořádně podívá. Ale čím dál častěji odvrací oči.

„Tak co? Pokračujeme?“

„Baví tě to?“

„Jaký dojem na tebe udělalo, když jsem tě požádal o ruku?“

„Měla jsem radost.“

„To je všechno?“

„Měla jsem pocit, že jsem zachráněná. Já... Byla jsem unavená, víš to dobře.“

„Unavená... kým?“

„Evropou.“

„Kým v Evropě?“

„Už jsem ti to říkala.“

„Zopakuj mi to.“

Odejdu, pomyslela si Josée najednou. Ano, musím se odhodlat. Odejdu. Ať si dělá, co chce. Možná se zabije. Dost často to připomíná. Jeho psychiatr, mimochodem pro kočku, se o tom také několikrát zmínil. A jeho matka. No tak jo, ať se teda zabije. Nebo ať se zblázní jako jeho zatracený otec. Ať jdou všichni do háje s těmi svými alkoholovými problémy. Ať žije Francie a Benjamin Constant.

Ale když si představila Alana mrtvého, jeho, který o tom tak často zálibně vykládal, přepadla ji nevolnost: první záminka mu bude dobrá, a já nechci být tou záminkou.

„To je vydírání,“ řekla.

„No jo. Víím, na co myslíš.“

„Nemůžu si tě vážit, když mě takhle vydíráš,“ dodala chabě.

„A co s tím mám jako dělat?“

„Vlastně nic.“

Houby mu záleželo na tom, jestli si ho váží. Os-

tatně ona si příliš málo vážila sama sebe, než aby to bylo nakažlivé: spokojovala se s rolí jakéhosi zábradlí či záchraného pásu. V sedmadvaceti letech. Ještě před třemi lety žila v Paříži, žila sama s tím, kdo se jí zrovna líbil, dýchala. Dnes se potila v tomhle nakaširovaném prostředí po boku mladého neurotického manžela, který ani sám netušil, co od ní vlastně očekává. Rozesmála se. Vztyčil se a přimhouřil oči. Nesnášel, když se v takových chvílích smála, i když měl jinak docela slušný smysl pro humor.

„Nesměj se tak.“

Ona se však smála dál, tiše, vlastně trochu s něhou. Myslela na svůj byt v Paříži, na ulice, na noci, na bláznivá léta. Alan se zvedl.

„Nemáš žízeň? Abys nedostala úžeh, lásko. Mám ti jít pro pomerančový džus?“

Klekl si vedle ní, položil jí hlavu na paži a díval se na ni. To byla jeho druhá zbraň: když unikala jeho žárlivosti, začal se chovat jako něha sama. Obkreslila rukou jeho pravidelný obličej, pevná ústa, protáhlé oči a opět si položila otázku, k čemu vlastně je klidná mužnost téhle tváře.

„Spíš mi přines bacardi,“ navrhla.

„Usmál se. Rád pil a líbilo se mu, když pila s ním. Před tím ji také varovali. Ale třebaže alkohol nijak zvlášť nemilovala, občas mívala chuť zpíjet se až do konce svých dní.“

„Takže dvě bacardi,“ řekl.

Políbil jí ruku. Jakási bělovlasá Američanka v květovaných šortkách na ně vrhla rozněžnělý pohled. Ale

Josée se na ni neusmála. Sledovala očima Alana, který se vzdaloval svou krásnou chůzí muže hýčkaného životem, a zaplavil ji jakýsi smutek jako pokaždé, když od ní odcházel. „Přesto už ho nemiluju,“ zašeptala a rychle si zakryla složenými pažemi obličej, jako by jí slunce mohlo přikázat, aby to hned odvolala.

Když se vrátili jejich přátelé, našli je, jak leží na písku, Josée si opírá hlavu o Alanovo rameno a vášnivě si povídají o literatuře. Vedle nich se válelo několik skleniček a Brandon Kinnel na ně pohledem upozornil svoji ženu. Eve Kinnelová byla inteligentní a oškličivá, ale obojí bez agresivity. Měla hodně ráda Josée a stejně jako Brandon se bála Alana. Ostatně Kinnelovi se shodli ve všem, všechno spolu sdíleli, samozřejmě kromě zoufalé a tajné lásky, kterou Brandon choval k Josée.

„To je teda den!“ řekla Eve. „Tři hodiny na moři a jedna jediná ubohá barakuda...“

„Proč jezdit po moři?“ utrousil Alan. „Šťěstí je ležet na pláži.“

Políbil Josée do vlasů. Zvedla oči, uviděla Brandonův pohled spočívající na prázdných skleničkách a v duchu ho poslala k čertu. Právě prožila příjemnou, velmi veselou hodinu, krajina byla úchvatná, Alan okouzlující a uvolněný; co na tom, jestli k tomu přispělo pár bacardi? Položila ruku na zlatistou pokožku manželovy nohy.

„Štěstí je na pláži,“ zopakovala.

Brandon odvrátil zrak. Zranila jsem ho, pomyslela si, určitě mě v hloubi duše miluje. Je to směšné, ani mě to nenapadlo. Podala mu ruku.

„Pomozte mi na nohy, Brandone, to slunce mě úplně opojilo.“

Zdůraznila „slunce“. Podal jí ruku. Spousta lidí si kladla otázku, proč se Brandon Kinnelel, vzhledem připomínající roztržitého dobrodruha, oženil s Eve, která vypadala jako mraveneček. Vedly ho k tomu dva důvody: ona byla inteligentní a on nesmělý. Zvedl tedy Josée, která klopýtla a podržela se ho.

„A co já, Eve?“ zasténal Alan. „Necháte mě tady na pláži samotného celou noc? Vidíte přece, že jsem stejně opilý jako Josée. My jsme totiž opilí. Neřekla vám, že jsme šťastní?“

Stále ležel na písku a pozoroval je s nepatrným úsměvem. Josée pustila Brandonovu paži, ale potom ho stiskla pevněji.

„Pokud ty nedokážeš vypít dvě skleničky, je to tvoje věc. Já jsem střízlivá a navíc mám hlad. Jdu s Brandonem na večeři.“

Udělal čelem vzad a úplně zapomněla na Eve. Poprvé po roce ji napadlo, že na světě jsou i jiní muži než Alan.

„Je strašné poleno,“ přemýšlela nahlas, „všechno dokáže pokazit.“

„Měla byste od něj odejít,“ poznamenal Brandon.

„Stala by se z něj troska, teda, chci říct...“

„Je troska už teď.“